

Arrest

nr. 322 601 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3 - 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 7 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 7 september 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 260 840 van 16 september 2021.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 november 2020 (RvV 25 november 2020, nr. 244 779).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 januari 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker werd op 7 september 2021 geïnterpelleerd te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 september 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: C.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met een man die hij ziet wanneer deze vrij is. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 07.09.2021 en verklaart dat hij niet wil/kan terugkeren naar Guinea omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn seksuele geaardheid.. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 19.10.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart stress te hebben en hiervoor naar een psycholoog te gaan, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2021 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 september 2021 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.09.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : C.(...)

Voornaam : M.(...)

Geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit Guinee

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.09.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar

Betrokkene heeft op 19.10.2018 een asielaanvraag ingediend Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.05.2020. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met

een negatieve beslissing door de RW op 25.11.2020 Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13q van 04.01.2021) geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en verblijft sedertdien illegaal op het grondgebied.

Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met een man die hij ziet wanneer deze vrij is. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene werd gehoord op 07.09.2021 en verklaart dat hij niet wil/kan terugkeren naar Guinea omdat hij er problemen zou hebben omwille van zijn seksuele geaardheid. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 19.10.2018. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reeel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart stress te hebben en hiervoor naar een psycholoog te gaan, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

1.7. Bij arrest van 16 september 2021 van de Raad werd de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, verworpen (RvV 16 september 2021, nr. 260 840).

1.8. Verzoeker diende op 24 september 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal trof op 28 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 29 juni 2023 (RvV 29 juni 2023, nr. 291 276).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.11. Op 15 december 2023 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die onontvankelijk werd bevonden op 12 juni 2024. Er werd op die datum aan verzoeker eveneens een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen werd een annulatieberoep ingesteld bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 320 657.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State

aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge*, die Keure, 1996, nrs. 198 – 413).

3.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat aan verzoeker zowel op 25 juli 2023 als op 12 juni 2024 nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) van 25 juli 2023 werd niet aangevochten en is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 12 juni 2024 is een beroep tot nietigverklaring hangende bij de Raad, gekend onder rolnummer RvV 320 657, maar van dit beroep gaat geen schorsende werking uit. Bijgevolg concludeert de Raad dat een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2021 verzoeker geen enkel voordeel meer kan opleveren.

3.4. Ter terechtzitting bevestigt de aanwezige raadvrouw van de verwerende partij dat verzoeker geen actueel belang meer kan doen gelden bij zijn vordering tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 7 september 2021 aangezien hij ondertussen het voorwerp is van twee bijkomende uitvoerbare terugkeerbesluiten.

Hiermee geconfronteerd geeft de aanwezige raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting te kennen hierover geen opmerkingen te hebben.

3.5. Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), thans de eerste bestreden beslissing.

De Raad zal het beroep van verzoeker slechts verder behandelen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 september 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*)

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41.2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het algemeen principe van het recht op verdediging. Verzoeker stelt daarbij het volgende:

“2. Discussion

Première branche : absence de prise en considération des problèmes médicaux du requérant et violation du principe du droit à être entendu

En ce que, le requérant nécessite d'un suivi psychologique et psychiatrique en Belgique, dont la partie adverse n'a pas tenu compte de manière adéquate.

Alors que, la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation médicale du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et de motiver de manière adéquate sa décision.

Lors de son audition (droit à être entendu), le requérant a également déclaré qu'il voyait un psychologue/psychiatre, mais il lui a été reproché de ne pas avoir fourni des éléments/preuves qui démontrent qu'il est impossible de rentrer dans son pays d'origine.

Le requérant est suivi par un psychiatre, un psychologue et bénéficie d'un traitement médicamenteux :

Du 5 mars 2021 au 18 juin 2021, il a suivi un groupe de parole et son psychiatre/psychologue en formation atteste ce qui suit (pièce 8) :

Clîënt was correct aanwezig op de sessies. We leren hem kennen als iemand die aanvankelijk een afwachtende houding aanneemt, maar nadien wel open vertelt over de moeilijkheden die hij ervaart, kaderend binnen zijn vluchtverleden en de onzekerheden omtrent zijn huidige asielaanvraag. Hij vertelt over lichamelijke en psychische klachten zoals: slaapproblemen, piekeren, hoofdpijn, spierpijn, stress. Hij probeert hiermee om te gaan door te sporten, mediteren en vrijwilligerswerk te doen. Sommige visualisatie-oefeningen waren zichtbaar moeilijk voor clîënt. De reden hiervoor was dat het hem confronteerde met levensbedreigende situaties uit zijn vluchtverleden. Hij neemt het advies van de groepsleden en -therapeuten ter harte en zet zich zodoende in om vrijwilligerswerk te doen bij verschillende activiteitencentra. Hij zet zich ook in om Nederlandse les te volgen. Zijn deelname aan de groep heeft ertoe bijgedragen dat hij ondanks de aanwezige stressfactoren, terug meer contact kan maken met anderen. Evenwel zijn we van mening dat de onzekerheden omtrent zijn asielprocedure een nefaste invloed hebben op zijn mentale welzijn »

Depuis janvier 2021, Monsieur est suivi pour un soutien psychologique par le CAW Anvers. Madame A.(...) atteste ce qui suit (pièce 10) :

« Betrokkene kampt met klachten die verband houden met posttraumatische stress ten gevolge van verschillende traumatische entringen in zijn thuis- en migratieland, die te maken hebben met zijn seksuele geaardheid. Het betreft hier onder meer slaap - en concentratieproblemen, depressieve symptomen, stress, lichamelijke pijn nachtmerries, piekeren en een negatief toekomstbeeld. Daarnaast worstelt mijn clîënt met stress en angstklachten die gerelateerd zijn aan zijn precarie verblijf. »

Son psychiatre témoigne, A-M J.(...), témoigne ce qui suit (pièce 11) :

« Patient verteld dat hij in 2018 in België aankwam na zijn vlucht uit zijn moederland Guinée. Hij daar problemen gekregen hebben met zijn familie en de overheid, vanwege zijn seksuele geaardheid. Er waren toen ook al klachten van psychische aard om deze redenen. Hij vertelt over een uitgezeten gevangenisstraf om deze reden. Dit alles heeft ertoe geleid weg te vluchten uit zijn geboorteland. Er is een volledige contractbreuk met zijn familie. In de eerstvolgende periode op zijn aankomst heeft patient zich geleidelijk goed weten te integreren in Vlaanderen. Hij volgt nog steeds Nederlandse les (spreekt de taal intussen opmerkelijk goed), en had plannen om een opleiding te starten. Hij werkte intussen als arbeider in ons land. Hui zou van opleiding geoloog zijn, wat in Vlaanderen weinig kansen kiedt. Hij heeft een netwerk opgebouwd, en woont en betaalt een eigen appartement. In het najaar van 2020 echter verderder er veel, omdat zijn asielaanvraag negatief werd beantwoord. Hierdoor ontwikkelt patient allerlei klachten : slapeloosheid, stemmingsproblemen, eetbusproblemen, hoofdpijn, hartkloppingen, ... erger dan in 2018. Deze zijn van vitaal-depressieve en psychosomatische aard. Patient is van België te moeten verlaten en terug te moeten keren naar het land waar hij vreest terug vervolgd te zullen worden vanwege zijn seksuele geaardheid.

Besluit :

Angstig, vitaal-depressieve klachten bij een getraumatiseerde man met een vluchtgeschiedenis, naar aanleiding van het feit dat hij uitgeprocedeerd is wat betreft zijn asielaanvraag. Gezien zijn homoseksuele geaardheid is er grote angst dat hij terug zou moeten keren naar Guinee, waar homoseksualiteit strafbaar is.

Ce psychiatre a également prescrit un traitement médicamenteux au requérant.

Lors de son audition (droit à être entendu), le requérant a expliqué qu'il avait un suivi au niveau de la santé mentale. Il est difficilement concevable qu'on lui reproche lors de son audition de ne pas avoir fourni de preuve ou d'éléments concernant sa situation médicale en raison du fait qu'il n'avait pas de documents médicaux avec lui lors de son audition.

La décision n'a pas pris en considération les éléments médicaux corrects du requérant étant donné qu'on ne lui a pas donné l'occasion de produire les différents éléments.

D'ailleurs, après son arrestation, sa voisine, L.(...) G.(...), très inquiète quant à l'état de santé du requérant a rendu visite au requérant se trouvant en centre fermé à Merksplas et lui a ramené les médicaments qu'il prend. Elle témoigne ce qui suit (pièce 2):

M.(...) werd dinsdagochtend bij hem thuis opgepakt door de politie. Ik ben ter plaatse gegaan om M.(...) nog te kunnen zien en om te horen wat er gebeurde.

Gezien we niet wisten wat er na de arrestatie zou gebeuren, de stressvolle omstandigheden en weinig tijd, is M.(...) meegegaan zonder al te veel gerief. In de loop van de namiddag kreeg ik telefoon van de persoon die bij de arrestatie was, dat M.(...) werd overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. We hebben gezien dat zijn medicatie (quetiapine) nos op zijn kamer las. Ik heb getracht terug te bellen naar het nummer van die persoon om te melden dat hij zijn medicatie nodig had en of er een mogelijkheid was om dat nog op te halen, maar er werd niet opgenomen. Ik heb een boodschap achter gelaten.

Vervolgens heb ik in de loop van de namiddag gebeld naar Merksplas waar men mij vertelde dat ik gerust gerief en medicatie mocht brengen tot 22u.

Om 20u zijn we dan wat gerief gaan brengen en hebben we zijn medicatie afgegeven aan het onthaal in Merksplas.

Woensdag zijn we op bezoek geweest bij M.(...). Ik heb hem 3 formulieren laten tekenen (en uiteraard uitgelegd en met hem overlopen) waarin hij de toestemming geeft aan de arts van het centrum in Merksplas, de huisarts en de arts van constats om gegevens over zijn medisch dossier te mogen delen. Vervolgens heb ik een papier terugbezorgd aan het onthaal in Merksplas, één gaan afgeven bij zijn huisarts en één gemaild naar de dokter van constats.

Ik heb het gerief en de medicatie van M.(...) dinsdag gebracht en een bezoek gebracht aan M.(...) op woensdag en vrijdag.

Wat ik merk in mijn contact met M.(...), zowel telefonisch als "live" is dat hij erg verward is. Hij herhaalt heel vaak wat hij zegt. Als ik hem iets vraag, begrijpt hij het niet meteen of hij heeft last om na te denken en een antwoord te geven. Hij is enorm onzeker. Hij praat stil en traag. Hij geeft een suffe indruk. Hij houdt zich sterk en kalm. Ik merk dat zijn ogen dof zijn, zijn spreken gaat moeizaam. Ik maak me zorgen over zijn mentale gezondheid.

Naar mijn gevoel en hoe ik hem ken, is het voor iemand als M.(...) (vooral gezien zijn kwetsbaarheid, maar ook gezien zijn karakter en zijn goed burgerschap), absoluut niet wenselijk om langdurig in een gesloten instelling te verblijven.

Daarom hoop ik natuurlijk dat M.(...) de kans krijgt om, in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag, zijn tijd door te brengen buiten het centrum, zonder stress en zonder opgesloten te zijn.

En outre, le requérant produit de la documentation en annexe de laquelle, il ressort qu'il lui sera impossible de suivre un traitement psychologique en Guinée. En effet, il n'existe pas de législation spécifique sur la santé mentale en Guinée, aucun budget n'est alloué à ce poste, le personnel n'est pas formé, il y a uniquement 30 psychologues pour l'ensemble de la Guinée...

La partie adverse a écarté les problèmes médicaux du requérant vu qu'il n'a pas pu fournir de preuves.

Or il s'agit de problèmes sérieux, nécessitant d'un suivi régulier. La situation médicale est inquiétante au vu des différents rapports joints en annexe du présent recours.

La décision attaquée déclare que le requérant n'a pas fourni de preuve ou d'éléments démontrant de ses problèmes médicaux. Comme expliqué, le requérant n'avait pas au moment de son arrestation, les documents médicaux sur lui. Si la partie adverse avait connaissance des documents et qui sont produits en annexe du recours, elle aurait pu analyser la situation médicale du requérant en connaissance de cause et en prenant en considération les avis de professionnelles de la santé et constater que la situation médicale du requérant est très inquiétante. D'autre part, la partie adverse ne se base pas sur des avis de professionnels de la santé pour analyser un risque de retour vers son pays d'origine.

Ainsi le délégué du Secrétaire d'Etat a tenu compte des dispositions de l'article 74/13 dans sa décision d'éloignement.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En outre, Votre Conseil a rendu un arrêt en extrême urgence en date du 9 février 2018(nr 199 496 -pièce 4) dans lequel elle a estimé ce qui suit :

"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk werd gehoord inzake eventuele gezondheidsproblemen die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg kunnen staan. De verwerende partij wijst op volgende vermelding in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 1 februari 2018, om te stellen dat dit wel het geval zou zijn " Bijzondere inlichtingen Medische verzorging is noodzakelijk: ja - nee". Uit deze vermelding blijkt op het eerste zicht enkel dat de betrokken politieagent van oordeel was dat medische verzorging niet noodzakelijk is, doch zonder dat blijkt waarop zij als niet-arts zich steunde om zulks te stellen. Hieruit blijkt op het eerste zicht nog niet dat aan de verzoekende partij effectief de vraag werd gesteld of zij gezondheidsproblemen heeft die volgens haar verhinderen dat zij terugkeert naar haar land van herkomst en zij de kans kreeg in dit verband verklaringen af te leggen of stukken voor te leggen.

(...)

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij op 3 februari 2018 onder meer werd gehoord over haar gezondheidstoestand. Na raadpleging van het administratief dossier dient inderdaad te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 5 februari 2018 werd gehoord inzake haar gezondheidsproblemen. Op dat ogenblik was de bestreden beslissing evenwel al genomen en betekend. Derhalve blijkt dat de verzoekende partij pas na de totstandkoming van de bestreden beslissing werd gehoord door middel van de vragenlijst."

Cette jurisprudence est applicable ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation de la décision attaquée ne prend pas en considération de manière adéquate la situation médicale du requérant. Votre Conseil a suspendu la décision attaquée vu que la partie adverse n'avait pas tenu compte dans sa décision de la situation médicale du requérant. Il est également reproché à la partie adverse d'avoir pris cette décision sans un avis médical.

En n'ayant pas pris la peine de laisser au requérant la possibilité de fournir des documents médicaux, la partie adverse n'a pas tenu compte de son état de santé et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 3 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : absence de prise en considération des éléments familiaux et de la vie privée du requérant

La partie adverse est tenue de prendre en considération la situation familiale et privée du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 8 de la CEDH.

Le requérant a déclaré, dans le cadre de son droit d'être entendu, qu'il était en relation avec une personne.

La partie adverse déclare qu'il ne démontre pas que la relation avec cet homme (et non femme), ne tombe pas sous l'application de l'article 8 CEDH et que le requérant est informé des conséquences que cela peut avoir de commencer une vie privée lors d'un séjour irrégulier.

Comme cela ressort des pièces jointes en annexe du recours et de son dossier administratif, le requérant est en Belgique depuis moins de 3 ans, mais est déjà très fortement intégré en Belgique. Les témoignages d'amis et du personnel de la santé sont très élogieux à son égard (pièces 4-7 et 13-14). Le témoignage de sa voisine L.(...) G.(...) reprend avec précision et détaille le parcours du requérant et les liens qui se sont créés (pièce 3).

D'autre part, le requérant a également entamé récemment une relation avec un homme dont un témoignage est produit en annexe.

Depuis août 2021, le requérant a une relation avec M.(...) D.(...) V.(...) qui a rédigé un témoignage (pièce 12):

Je suis M.(...) V.(...), j'ai 47 ans, je vis à Anvers Berchem et je suis père de 2 enfants adolescentes. J'ai divorcé il y a plusieurs années au moment où je suis sorti du placard.

J'ai rencontré M.(...) il y a quelques semaines, un soir où je suis allé prendre un verre en compagnie de mes amis dans un café du quartier. Un peu plus tard, M.(...) et ses amis ci lui nous ont rejoint à notre table et nous avons sympathisé. A la fin de la soirée nous nous sommes échangé nos numéros de téléphone.

Quelques jours plus tard, nous voulions nous revoir au même café mais finalement il m'a gentiment invité chez lui. Là, nous avons vraiment pu faire connaissance. Je lui ai raconté mon histoire (originaire de Suisse, émigré en Belgique pour mes études à l'âge de 20 ans, marié et enfin la décision prise plus tard d'assumer mon homosexualité, divorce mais avec une bonne relation avec mon ex-femme).

A son tour M.(...) m'a raconté son parcours. Le fait qu'il est homosexuel et l'impact que cela a eu sur sa vie, jusqu'à ce qu'il n'ait pas d'autre choix que de fuir son pays d'origine.

Le fait que je sois aussi homosexuel lui a donné la confiance dont il avait besoin pour s'en ouvrir à moi aussi. Il n'est en effet pas facile d'en parler quand on a grandi dans une culture où ce thème est un grand tabou.

Depuis, nous nous voyons régulièrement, nous faisons des activités ensemble et nous sommes en contact quasi quotidien.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse n'ait pris au sérieux la situation familiale et la vie privée du requérant, car la décision attaquée n'a pas effectué un examen sous l'angle de l'article 8 CEDH.

La partie adverse se devait d'effectuer cet examen sous l'angle 8 de la CEDH étant donné qu'il a mentionné l'existence de sa relation amoureuse et qu'il dispose d'une vie privée très importante en Belgique et qui joue un rôle très important comme soutien du requérant.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie privée et familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Dans un arrêt n° 211 437 du 24 octobre 2018, votre Conseil a suspendu en extrême urgence un ordre de quitter le territoire avec maintien en raison du fait que la partie adverse n'avait pas appliqué l'article 8 de la CEDH :

« A cet égard, dans la décision attaquée, la partie défenderesse a motivé la décision attaquée au regard des éléments dont elle avait connaissance dans les termes suivants : « Préalablement à cette décision, l'intéressé a été entendu par la zone de police de Namur le 18.10.2018 et il déclare avoir une relation en Belgique dans un centre, sans donner plus d'information sur la personne. Une violation de l'article 8 de la CEDH ne peut être donc acceptée. »

Or, si certes, il convient de constater que la partie défenderesse disposait de peu d'informations sur madame B., le Conseil estime prima facie que cette motivation, se limitant à écarter l'application de l'article 8 de la CEDH sans la moindre justification quant à ce, est manifestement insuffisante à permettre de conclure que la vie privée et familiale du requérant a été prise en considération et que la balance des intérêts en présence a été faite. Le Conseil observe également que le dossier administratif ne contient aucun rapport de synthèse qui révélerait une telle analyse. »

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse a tenu compte de la vie familiale et vie privée du requérant.

En ne prenant pas en considération la vie privée et familiale du requérant, la partie adverse n'a pas tenu compte de sa situation familiale et l'intérêt supérieur de sa fille et a violé son devoir de motivation, mais aussi l'article 8 de la CEDH et aussi l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980.

Troisième branche : Défaut d'une analyse individuelle dans l'appréciation d'un risque de fuite

Lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

"Art. 74/14 § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

§ 3.11 peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, "

L'article 1, §1er, 1° de la loi précitée définit le risque de fuite comme suit : "le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2"

L'article 1, §2 de la loi du 15.12.1980, contient 11 critères objectifs qui permettent d'apprécier ce risque de fuite et indique également qu'il doit être tenu compte des circonstances propres à chaque cas pour l'appréciation de ce risque:

"§ 2. Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 1°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas 1° l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi;

2° l'intéressé a utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou a recouru à la fraude ou a employé d'autres moyens illégaux dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement ;

3° l'intéressé ne collabore pas ou n'a pas collaboré dans ses rapports avec les autorités chargées de l'exécution et/ou de la surveillance du respect de la réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers;

4° l'intéressé a manifesté sa volonté de ne pas se conformer ou a déjà contrevenu à l'une des mesures suivantes

a) une mesure de transfert, de refoulement ou d'éloignement;

b) une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

c) une mesure moins coercitive qu'une mesure privative de liberté visant à garantir son transfert, son refoulement ou son éloignement, qu'elle soit restrictive de liberté ou autre;

d) une mesure restrictive de liberté visant à garantir l'ordre public ou la sécurité nationale;

e) une mesure équivalente aux mesures visées aux a), b), c) ou d), prise par un autre Etat membre;

5° l'intéressé fait l'objet d'une interdiction d'entrée dans le Royaume et/ou dans un autre Etat membre, ni levée ni suspendu;

6° l'intéressé a introduit une nouvelle demande de séjour ou de protection internationale immédiatement après avoir fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ou de séjour ou mettant fin à son séjour ou immédiatement après avoir fait l'objet d'une mesure de refoulement ou d'éloignement;

7° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà donné ses empreintes digitales dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale à la suite de l'introduction d'une demande de protection internationale;

8° l'intéressé a introduit plusieurs demandes de protection internationale et/ou de séjour, dans le Royaume ou dans un ou plusieurs autres Etats membres, qui ont donné lieu à une décision négative ou qui n'ont pas donné lieu à la délivrance d'un titre de séjour;

9° alors qu'il a été interrogé sur ce point, l'intéressé a dissimulé avoir déjà introduit précédemment une demande de protection internationale dans un autre Etat lié par la réglementation européenne relative à la détermination de l'Etat responsable de l'examen d'une demande de protection internationale;

10° l'intéressé a déclaré ou il ressort de son dossier qu'il est venu dans le Royaume à des fins autres que celles pour lesquelles il a introduit une demande de protection internationale ou de séjour;

11° l'intéressé fait l'objet d'une amende pour avoir introduit un recours manifestement abusif auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. "

Votre conseil a estimé, dans un arrêt du 29.03.2018, n° 201 920 que pour apprécier le risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers doit également effectuer une analyse individuelle. Cela signifie que l'Office des étrangers ne peut pas automatiquement décider qu'il y a un risque de fuite uniquement en se référant aux onze critères repris dans la liste établie à l'article 1 de la loi du 15.12.1980. L'Office des étrangers doit également analyser la situation dans son entièreté et en prendre en considération la situation individuelle du requérant :

« Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat in casu in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord.

De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doe nr. 54-2548/001, p. 18). »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation individuelle du requérant étant donné que la motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément individuel sur sa situation personnelle en ce qui concerne l'appréciation du risque de fuite. A la lecture de la décision, on ne peut déterminer les éléments factuels de la situation du requérant sur lesquels la partie adverse s'est basé pour apprécier le risque de fuite.

En l'espèce, il a de nombreux éléments qui démontrent qu'il n'existe pas un risque de fuite dans le chef du requérant.

- Les services de police et l'Office des étrangers étaient informés de son domicile étant donné qu'il a été arrêté dans le cadre d'un contrôle administratif à la maison.
- Il a informé l'Office des étrangers de manière spontanée quant à son adresse en date du 21 janvier 2021 par un courrier recommandé.
- Le requérant n'a jamais reçu l'ordre de quitter le territoire étant donné qu'il a quitté le centre. La partie adverse était informée de ce changement d'adresse car le requérant les a prévenus environ deux semaines après l'envoi de l'ordre de quitter le territoire et le courrier leur est revenu quelques jours après qu'ils aient été informés du changement d'adresse. Au vu des informations reprises dans le dossier administratif, la partie adverse aurait dû envoyer à nouveau cette décision car l'adresse du requérant était connue. Il est totalement disproportionné de déclarer que le requérant n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire alors que l'Office des étrangers était informé de ce changement d'adresse et que la décision leur est revenue.
- Le requérant, suite au précédent refus qu'il a reçu dans le cadre de sa précédente demande d'asile, est en train, depuis plusieurs mois de préparer une demande d'asile ultérieure. Cette demande n'a pas pu encore être introduite car le requérant est en train de rassembler les différents éléments qui sont nécessaires afin de démontrer qu'il sera persécuté en cas de retour en Guinée. Actuellement, il doit encore être remis en possession d'un rapport médical circonstancié de l'ASBL Constat. Il s'agit d'une ASBL qui reçoit les demandeurs d'asile qui ont été persécutés dans leur pays d'origine. C'est le cas du requérant car lorsque son père a été informé que le requérant était attiré par les hommes, il l'a violenté et mis en prison. Le requérant a été également mis en détention suite à cela.

Il est repris sur le site internet de ce site internet :

«Notre association s'adresse aux candidats réfugiés ou demandeurs de protection en Belgique en cours de procédure et ayant été victimes de tortures ou autres traitements inhumains et dégradants dans leur pays d'origine.

Elle a pour objectif de réaliser, à la demande des intervenants juridiques, sociaux, médico-psychologique ou de la victime elle-même, un examen médical et psychologique approfondi et de remettre à la victime, le cas échéant, un rapport circonstancié établissant un niveau de compatibilité entre son histoire et les séquelles objectivées. »

D'autre part, dans le cadre de sa précédente procédure devant votre Conseil, le requérant n'était pas présent lors de son audience. Il n'a pas été informé par son conseil, ce qui est un élément important étant donné que le requérant voulait se présenter pour répondre aux différentes questions qui lui étaient posées ainsi que présenter une personne avec qui il était en relation à l'époque.

D'autre part, Votre Conseil, a constaté que les documents médicaux produits ne permettaient pas de faire un lien entre les sévi ces/1 'état de santé du requérant et son récit d'asile. Au vu des documents psychologiques et du rapport constat qu'il produira, ces différents éléments permettront au CGRA d'analyser les craintes de retour vers son pays à la lumière de ses nouveaux éléments.

Ces différents éléments démontrent clairement que le requérant n'a jamais eu comme objectif de se soustraire aux autorités belges comme cela ressort des circonstances propres au dossier.

En effet, son adresse a toujours été connue des autorités belges et il est sur le point d'avoir rassembler l'ensemble des documents afin d'introduire une demande d'asile ultérieure. L'ensemble de ces éléments démontre clairement qu'il n'y a pas de risque de fuite dans le chef du requérant. L'office des étrangers pouvait adopter des mesures moins coercitives à l'encontre du requérant."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 49.3 van het Handvest, van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van het beginsel “*Audi alteram partem*”. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Première branche

En ce que, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ;

Alors que, la partie adverse n'a absolument pas tenu compte de toutes les circonstances du cas d'espèce pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée et lui remettre une telle décision.

La partie adverse n'a pas tenu compte de sa vie privée et de son état de santé comme cela a été développé dans le précédent moyen.

Etant donné que la partie adverse n'a pas analysé et pris en considération tous les éléments propres au dossier du requérant, l'interdiction d'entrée doit être annulée.

Deuxième branche

Au-delà du principe même de l'adoption d'une mesure d'interdiction d'entrée, les modalités de cette interdiction doivent également faire l'objet d'un examen et d'une motivation particuliers.

L'article 11.2 de la directive 2008/115/CE détermine que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale ».

L'article 74/11, §1cr, al.1 de la loi du 15 décembre 1980 expose également que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »

Cet article 74/11 de la loi constitue une transposition de l'article 11 de la directive 2008/115/CE.

Le 20ème considérant préalable à la directive dispose que :

« (24) La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ».

Parmi ces droits fondamentaux figure l'article 49.3 de la Charte qui dispose que :

« 3. L'intensité des peines ne doit pas être disproportionnée par rapport à l'infraction ».

L'interdiction d'entrée d'une durée de deux ans constitue indubitablement une peine au sens de l'article 49.3 de la Charte.

La décision entreprise n'indique nullement en quoi cette peine, qui constitue le maximum de la fourchette ouverte à la partie adverse, est proportionnée au simple constat d'inexécution d'un ordre de quitter le territoire antérieur.

La décision entreprise viole dès lors l'article 49.3 de la Charte.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenis van mevr. L. G. betreffende zijn medische toestand na zijn arrestatie, een getuigenis van mevr. L. G., van mevr. B., van mevr. d. N. en dhr. M., van dhr. D., van mevr. L., een getuigenschrift van dhr. W. J. van A. Merksem van 2 september 2021, een medisch attest van dr. D.R., een getuigenis van dhr. D. V., een attest van F. vzw, een vrijwilligersovereenkomst en een rapport over de gezondheidszorg in Guinea (Verzoekschrift, bijlagen 2- 15).

4.2. Het eerste en tweede middel zijn niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 12 en 13 van het EVRM, van artikel 41.2 van het Handvest, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van het algemeen beginsel “*Audi alteram partem*” aangezien verzoeker nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verschillende supranationale bepalingen en dit beginsel zou schenden. De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat beide middelen hieronder slechts behandeld zullen worden in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van 7 september 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing (zie punt 3.4.).

4.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen voor het overige gezamenlijk behandeld.

4.4. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

4.5. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling, die zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift de omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG, luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.6. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 7 september 2021 (zie punt 1.5.) gepaard gaat met het onderhavig inreisverbod omdat hij *“een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 04.01.2021) geldig 30 dagen ontving”* en *“geen gehoor (gaf) aan dit bevel”* en dus *“sedertdien illegaal op het grondgebied (verblijft)”*.

Verzoeker betwist in zijn middelen nergens de vaststelling dat hij geen gevolg gaf aan het terugkeerbesluit van 4 januari 2021 (bijlage 13quinquies, zie punt 1.3), zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet het bevel van 7 september 2021 in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar. De beslissing lijkt bijgevolg *prima facie* in feiten en in rechte op deugdelijke wijze te zijn gemotiveerd.

4.7. Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval zoals vereist door het hierboven geciteerde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder met zijn privéleven en zijn gezondheidstoestand.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 september 2021 door de politie van Antwerpen werd geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf en dat de inspecteur van de lokale politie van Antwerpen, die deelnam aan deze gecoördineerde actie, vaststelde dat *“(b)etrokkene verkeerd (sic) in goede gezondheid en heeft geen medicatie nodig”*. Bij zijn gehoor door de SEFOR-medewerker op diezelfde dag stelde verzoeker naar aanleiding van de vraag of hij een ziekte had die hem belemmerde om terug te keren naar zijn herkomstland het volgende: *“Nee. Ik ga wel naar een psycholoog omdat mijn situatie (verblijf/geaardheid) mij stress geeft.”*

4.9. In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart stress te hebben en hiervoor naar een psycholoog te gaan, maar brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn”

4.10. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker een reeks documenten, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt. In deze getuigenissen stelt dr. D.R. (Verzoekschrift, bijlage 9) dat hij verzoeker op 30 augustus 2021 en 6 september 2021 heeft onderzocht in het kader van het opstellen van een standaard medisch getuigschrift. In het attest van W.J., psychiater-psychotherapeut in opleiding bij A., van 2 september 2021 (Verzoekschrift, bijlage 8) wordt melding gemaakt van een aantal psychosomatische klachten, maar wordt geen behandeling vermeld. Hetzelfde geldt voor het attest van mevr. E. A. van CAW Antwerpen van 7 juni 2021 (Verzoekschrift, bijlage 10). In het attest van psychiater A.-M. J. van A. van 21 mei 2021 worden wederom psychosomatische klachten vermeld en wordt een behandeling met *“Quetiapine 25 mg 1x1/d, in opbouw”* vermeld (Verzoekschrift, bijlage 11). Tenslotte voegt verzoeker een document toe van International Medical Corps van 2015 met als titel *“Santé mentale et soutien psychosocial en Guinée-Conakry”* (Verzoekschrift, bijlage 15).

4.11. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker heeft immers zelf op 7 september 2021 uitdrukkelijk ontkend dat hij aan een ziekte leed die een obstakel zou vormen bij zijn terugkeer. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk gemotiveerd waarom de psychologische begeleiding niet als een dergelijk obstakel kan worden beschouwd. In de documenten die verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt, wordt evenmin een duidelijke diagnose gesteld of een actuele (medicamenteuze) behandeling toegelicht, behoudens de start van een behandeling in mei 2021 met *Quetiapine*, die kennelijk nog niet op punt stond. De aangeleverde stukken laten niet toe te concluderen dat een medicamenteuze behandeling of een psychologische begeleiding in verzoekers geval noodzakelijk is of een beletsel zou vormen om hem een inreisverbod met een duur van twee jaar op te leggen.

4.12. Waar verzoeker aanhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening hield met zijn privéleven bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

4.13. Verzoeker voert thans met betrekking tot zijn privéleven aan dat hij slechts 3 jaar in België verblijft, maar toch al sterk geïntegreerd is, waarbij hij verwijst naar de getuigenissen die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 4-7 en 13-14). De Raad stelt echter vast dat verzoeker de thans voorgehouden verregaande integratie bij het invullen van het formulier ‘hoorrecht’ op 7 september 2021 niet als reden opgaf die hem ervan weerhield terug te keren naar zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker bepaalde vriendschappelijke contacten heeft opgebouwd in zijn omgeving getuigt niet van een uitzonderlijk parcours en houdt niet in dat een onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk is. Verzoeker toont niet aan dat de beperkte bindingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft opgebouwd, een beletsel zouden vormen om hem een inreisverbod op te leggen.

4.14. Wat zijn recht op gezinsleven betreft, verwijst verzoeker naar een ‘relatie’ die hij sinds augustus 2021 zou hebben met dhr. M.V. (Verzoekschrift, bijlage 12). Uit de getuigenis van dhr. M. V. blijkt dat zij elkaar geregeld ontmoeten en gezamenlijk activiteiten doen.

4.15. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de relatie van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met een man die hij ziet wanneer deze vrij is. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie dei hij heeft met deze Belgische vrouw (sic) voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

4.16. De Raad treedt de verwerende partij bij dat de contacten die verzoeker op het moment van de bestreden beslissing gedurende enkele weken heeft met dhr. M.V. niet als een beschermenswaardig gezinsleven kunnen worden gekwalificeerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Wat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM betreft, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

4.17. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 49, lid 3 van het Handvest om aan te tonen dat het opgelegde inreisverbod van twee jaar disproportioneel zou zijn, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op sancties op strafrechtelijk gebied en niet op een administratiefrechtelijke maatregel. Bovendien wijst de Raad erop dat verweerder niet de maximumtermijn van drie jaar heeft gehanteerd die kan worden opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de duur van het inreisverbod dus moduleerde, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de duur van het inreisverbod niet evenredig is aan de vaststelling dat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd.

4.18. De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar eerdere arresten van de Raad aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

4.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 49, lid 3 van het Handvest, artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG en/of artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De twee door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN